

JACEK KRZAKLEWSKI

Chęć

Fot. Universal Music Polska

Kariere estradową zaczynał w 1969 roku w bigbeatowej grupie z Wrocławia, Pakt, jako perkusista. W latach siedemdziesiątych dał się już jednak poznać jako biegły gitarzysta rockowy. A od 1994 roku znany go jako muzyka odrodzonego Perfectu. Z zespołem tym nagrał płyty *Jestem*, *Geny* i *Smigło* (dorzucając także swoje kompozycje), a w końcu zeszłego roku doczekał się solowej płyty *Ulefos Blues*, z własnymi utworami instrumentalnymi. Tę udaną – oczywiście bardzo mocno gitarową pozycję – recenzujemy w innym miejscu. A poniżej to, co zanotowałem z mojej rozmowy z Jackiem Krzaklewskim. Bo to o niego właśnie chodzi.

ULEFOS BLUES.
Ten tytuł wziął się od nazwy miejscowości w Norwegii. Kiedyś grałem z Leszkiem

Cichońskim w duecie gitarowym. I pojechaliśmy na taką trasę po klubach norweskich. Pewnego dnia przyjechaliśmy do Ulefoss. Rozłożyliśmy tam w klubie swoje wzmacniacze i kiedy nadeszła godzina rozpoczęcia koncertu – zaczęliśmy grać. Na sali siedziało przedwznowe towarzystwo, składające się z bardzo potężnych mężczyzn, którzy zupełnie nie reagowali na nasze granie. Zdziwiło nas to, bo w klubach, w których wcześniej występowaliśmy, była bardzo gorąca atmosfera. A tu na dodatek, gdzieś tak po trzecim numerze, jeden z tych gości, ogromny Norweg, powoli wstał z krzesła, skierował się w naszą stronę i spokojnym ruchem wyciągnął wtyczkę z kontaktu, odłączył nam prąd... Później się dowiedzieliśmy, że był to klub countryowy i przychodzili tam ludzie, którzy innej muzyki nie tolerowali. Dlatego nie mogli znieść tych naszych bluesowych historii...

KLIMATY. Chyba każdy instrumentalista odczuwa chęć, aby zrobić materiał, który by naprawdę był tylko jego „dzieckiem”. Ale ta moja płyta wzięła się także stąd, że jestem właścicielem „nagrywalni” (studio Bluesaw, w Oleśnicy – przyp. wk). Dzięki temu miałem możliwość bezstresowego bawienia się dźwiękiem. Początkowo nawet nie myślałem o wydaniu tego materiału. Było to na zasadzie, że jak miałem trochę wolnego czasu, to siadałem i coś tam dźwiękałem... Przychylność Andrzeja Puczyńskiego (szef Uniwersalu, wydawcy Ulefos Blues – przyp. wk), który zresztą nie raz dodał mi otuchy, sprawiła, że materiał trafił na rynek...

To było nagrywanie w latach 94–99 i jest wypadkową moich rozmaitych fascynacji z tego okresu. Od ballady „Joe’s Mood”, będącej jakby uклонem w stronę Satrianiego, po muzykę prawie ilustracyjną, nawet beztematową... Niektóre z moich utworów to po prostu takie klimaty.

KŁOPOT. Sześć gitar użyłem nagrywając tę płytę, bo chodziło mi o bardzo różne brzmienia... Telecaster, Ibanez Jem 77, Music Man (model Silhouette Special), Flying V Gibson i dwa „akustyki” – świetna gitara nylonowa, hiszpańska Alhambra, i kanadyjska Seagull. Część bębnowa jest programowana, część to tak zwane loopy. Dlaczego? Mogłem to nagrać z ludźmi, z sekcją rytmiczną, ale byłby to kłopot, trzeba byłoby kogoś specjalnie angażować, znaleźć właściwych muzyków... A nie chciałem nikogo wciągać do tych moich zabaw, bo naprawdę traktowałem to z początku tylko jako zabawę.

ZZYCI ZE SOBĄ. Reakcje kolegów z Perfectu po wydaniu „Ulefos Blues” były bardzo przyjemne. Bardzo ciepło przyjęli moją płytę, gratulowali, dopypywali się, jak idzie promocja. W tym obecnym składzie jesteśmy bardzo zzyci ze sobą... Zresztą z Darkiem Kozakiewiczem znam się od wielu lat. Bardzo dawno temu, w latach 75–76, grałem z nim w zespole Test.